

Dat kwam zoo :

Meester Smit en kleermaker Huisman waren reeds jaren lang correspondent voor de *Vrije Universiteit*. Ze legden als 't ware een band tusschen die School in Amsterdam en de menschen in Veenerwoud.

Nu hadden ze reeds bij herhaling een verzoek gekregen van het bekende Bureel — Keizersgracht 166 — om te trachten wat grooter bedrag aan contributie te krijgen.

't Was zeker geen wonder dat Smit en Huisman een schrijven uit Amsterdam gekregen hadden. Veenerwoud bracht namelijk zoo'n honderdtachtig gulden op, maar dat moest noodig tweehonderdvijftig zijn.

Toch hadden onze beide mannen niet dadelijk gevolg gegeven aan het verzoek om de hand eens aan de ploeg te slaan.

Gebrek aan liefde, denkt U misschien? Och nee — dat nu juist niet. Ze hielden allebei heel veel van de Vrije Universiteit, en waren van haar noodzakelijkheid goed overtuigd. Meester Smit had dit destijds wel getoond. Toen hij als eerste onderwijzer aan de school te Veenerwoud (dat was hij tot nu toe gebleven ook) door de nieuwe schoolwet in een betere financieele positie gekomen was, had hij dadelijk gezegd: „Nu laat ik me voor vijf en twintig gulden inschrijven als lid van de „Vrije”, want ik voel me daartoe verplicht.” Nu had onze meester wel geen groot gezin, en — naar men in Veenerwoud wist te vertellen — had hij ook „nog al wat betrouwd”, doch hij deed het toch maar.

Zooveel kon Huisman natuurlijk niet doen, want die had wel een groot gezin. Behalve hij en z'n vrouw, zaten er 's middags om de tafel vijf jongens en drie meisjes, die zich lang niet onbetuigd lieten. „Ze eet'n mie hoast de knoop'n van de jas oaf” zei hij vaak, maar om er dan glimlachend aan toe te voegen: „Goud dat 'k zulf snieder bin.” Ook was hij maar 'n *gewone* dorpskleermaker, die zich niet aan het hoogste tarief kon houden. Ja — boven z'n deur stond: Tailleur, maar dat was eigenlijk de schuld van de schilder, die dat er opgezet had. Die had maar volgehouden: